

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 222/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ondrejom Mularčíkom, Advokátska kancelária MULARČÍK A PARTNERI, s. r. o., Námestie Martina Benku 15, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 44 C 167/2007 a jeho rozsudkom z 9. apríla 2014 a postupom Krajského súdu v Bratislave v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 800/2014 a jeho rozsudkom z 19. januára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 44 C 167/2007 a jeho rozsudkom z 9. apríla 2014 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 800/2014 a jeho rozsudkom z 19. januára 2015.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 44 C 167/2007 svojím rozsudkom z 9. apríla 2014 určil neplatnosť štyroch postupne uzavretých kúpnych zmlúv, predmetom ktorých bol prevod bytu spolu so spoluvlastníckym podielom k spoločným častiam a zariadeniam bytového domu a k pozemku nachádzajúceho sa na ulici [REDAKOVANÉ], a určil, že predmetný byt aj so spoluvlastníckymi podielmi na dome a pozemku patrí do dedičstva po [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktorý bol predávajúcim podľa v poradí prvej kúpnej zmluvy. Sťažovateľ bol kupujúcim a v katastri nehnuteľností evidovaným vlastníkom predmetného bytu aj so spoluvlastníckymi podielmi na dome a pozemku podľa v poradí poslednej štvrtej kúpnej zmluvy.

Na odvolanie sťažovateľa krajský súd v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 800/2014 svojím rozsudkom z 19. januára 2015 rozsudok okresného súdu potvrdil vo výroku o určení, že predmetný byt aj so spoluvlastníckymi podielmi na dome a pozemku patrí do dedičstva po [REDAKOVANÉ], a zrušil vo výrokoch, ktorými sa určovala neplatnosť štyroch kúpnych zmlúv, a v tomto rozsahu vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

Podľa sťažovateľa boli porušené ním označené práva postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 44 C 167/2007 a jeho rozsudkom z 9. apríla 2014, ako aj postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 800/2014 a jeho rozsudkom z 19. januára 2015.

Sťažovateľ vidí porušenie ním označených práv v nesprávnych skutkových a právnych záveroch okresného súdu a krajského súdu, ktoré svoje rozhodnutia opreli o zásadu *nemo plus iuris ad alium transfere potest, quam ipse habet* bez vysporiadania sa s možnosťou jej prelomenia s ohľadom na posúdenie a vyhodnotenie dobromyseľnosti sťažovateľa ako nadobúdateľa predmetu kúpy. Sťažovateľ poukázal na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 2219/2012, sp. zn. I. ÚS 143/07, sp. zn. II. ÚS 165/11, sp. zn. I. ÚS 3061/11, sp. zn. IV. ÚS 42/09), ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie sp. zn. 6 Cdo 71/2011). Porušenie svojich práv namietal sťažovateľ aj nedostatočným odôvodnením rozsudku okresného súdu aj rozsudku krajského súdu.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vo veci takto rozhodol:

„Postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III z 09.04.2014 pod sp.zn.: 44C 167/1997 a Krajského súdu v Bratislave z 19.01.2015 pod sp. zn. 6Co/800/2014, boli porušené základné práva [REDAKOVANÉ] garantované 11 ods. 1, a čl. 36 ods. 1, Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 Dodatkového Protokolu č.1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 6. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 20 ods. 1, ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 09.04.2014 pod sp.zn.: 44C 167/2007 sa zrušuje.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 19.01.2015 pod sp.zn.: 6Co/800/2014 sa zrušuje.

Okresný súd Bratislava III a Krajský súd v Bratislave je povinný spoločne a nerozdielne uhradiť trovy konania k rukám advokáta JUDr. Ondreja Mularčíka z Advokátskej kancelárie MULARČÍK A PARTNERI, s. r. o...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konanie osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorý koncipoval samotný návrh, ústavnému súdu s návrhom nedoručil rozhodnutia, proti ktorým sťažnosť smeruje (rozsudok okresného súdu a rozsudok krajského súdu).

V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní

(živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom“. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Ústavný súd zdôrazňuje, že právny zástupca sťažovateľa musel mať vedomosť o náležitostiach, ktoré musí spĺňať sťažnosť, aby mohla iniciovať konanie pred ústavným súdom, nielen z dôvodov už uvedených, ale tiež preto, že už v iných konaniach vedených pred ústavným súdom vystupoval ako právny zástupca sťažovateľov (napr. III. ÚS 626/2014, IV. ÚS 280/2014, IV. ÚS 800/2013, II. ÚS 600/2013 atď.)

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2015